

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI
Božićna pastirska poruka i čestitka 2022. godine

*Slava na visinama Bogu,
a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim.*
(Lk 2,14)

Draga braćo i sestre!

U rođenju djeteta, Isusa iz Nazareta, otkrivamo ispunjenje Božje promisli i dovršetak stvaranja čovjeka. U betlehemskom djetetu pronalazimo smisao svoga čovještva, a u njegovu uskrsnuću vlastitu određenost za vječnost. Čitava povijest spasenja usmjerena je prema Kristu i on je u središtu svega stvorenoga.

Dijete je obećanje spasenja. Božić je najuzvišenija pohvala ljudskom postojanju. Starozavjetna poruka proroka Izaije *Dijete nam se rodilo, sina dobismo* (Iz 9,5), kojom božićni oratoriji naviještaju Radosnu vijest, pjesma je slave Božjega rođenja u ljudskome tijelu. To rođenje nije posljedica nikakva uvjeta, još manje nagrada ljudskomu uspjehu ili napredovanju. To je znak čiste Božje ljubavi prema čovjeku, ljubavi koja nema namjere i koja ne može drukčije postojati osim da se daje, ljubavi koja se rađa sa svakim novim djetetom. Božić je potvrda da ima nade za ovaj svijet, da ništa nije izgubljeno i da je uvijek moguć novi početak. Poput sjemena koje u zemlji počiva prije nego što će donijeti plod, upravo takvu ljubav kao Božje otajstvo nosimo u sebi. Po tome smo i više od onoga što jesmo. Betlehemsko novorođeno dijete je obećanje sveopćeg spasenja. Ono je Božja ljubav prema čovjeku – tako nježna, ponizna i bliska, a trajna, beskrajna i vječna.

Božić je svjetlo i „da“ ljudskom životu i svakom novom rođenju. Božić nam poručuje da je svako rođenje jedinstven događaj i početak jedne nove povijesti koju još nitko ne poznaje i koju još nitko nije ispričao. Tko ne prihvaća poruku Božića, odustaje od budućnosti. Dijete je njezino obećanje. U rođenju svakoga djeteta, u njegovoj predanosti igri, njegovoj nezatomljenoj znatiželji, čitamo znakove nade koja nas uči izgradnji novoga svijeta, a njegova izloženost i ranjivost simbol su svih naših briga koje se polažu u ruke mlade žene i majke što nas od početka postojanja čuvaju da ne padnemo u *ništa*. Božić je tako i pohvala ženi i majci u čijem se krilu rađa nada novoga svijeta. Kad god je riječ o brizi za rođenje, odgoj i život djeteta, nikada neće biti učinjeno dovoljno. Nikada se također ne smijemo umoriti od traženja novih načina podrške ženi, koja u majčinstvu vidi dragocjeno ispunjenje svoga životnog poziva.

Božić: poziv ne ostati zatočeni u sadašnjosti. U želji za izgradnjom novoga svijeta suvremeni se čovjek često odriče svoje povijesti, kao da ona nije dovoljno čvrst temelj za rađanje novoga čovjeka. Posebno se odričemo svega onoga što u sebi nosi patinu kršćanske prošlosti. Kao da sve ono što smo bili, što jesmo i što ćemo biti skidamo sa sebe kao nepotreban uteg. Želimo li doista živjeti u takvu svijetu? Božić nas poziva da ne ostanemo zatočeni takve sadašnjosti. U Kristu nam je darovana slika izvornoga čovjeka. Rođenje betlehemskega djeteta ne poziva nas na njegovo uklanjanje, već na obnovu nas samih na njegovu sliku! Dok već sada u Božiću

možemo otkrivati plodove „punine vremena“, božićno nas otajstvo potiče da ne ostanemo zatočeni prolaznoga, nego da uvijek imamo hrabrosti za obraćenje i iskorak prema stvarnosti obnovljenoj u Kristu.

Nužnost obraćenja. U tom nas svjetlu papa Franjo upućuje na obraćenje srca i poziva nas da više skrbimo za zajednički dom, za sveopće bratstvo, za izgradnju kulture solidarnosti – za opće dobro. A kada se zatvaramo tom pozivu, postoji opasnost da u srcu otvorimo prostor različitim *božanstvima*: individualizmu i sebičnosti, novcu i kapitalu, uspjehu i vlasti, različitim ideologijama te materijalizmu i sekularizmu. Tada nema mjesta za Božju Riječ, a srce nam i za bližnje postaje ravnodušno i bezosjećajno. Naša zatvorenost za obnovu u Kristu istodobno je zatvaranje i za kršćanske vrednote: za dar života i mjere sustavne demografske obnove, za društveni dijalog i zajedništvo – za opće dobro. To za posljedicu ima, između ostaloga, društvene i političke sukobe, korupciju i pogodovanje, iskorištavanje tuđega rada i bezosjećajnost za one koji zbog nas moraju raditi i nedjeljom. Konačno, iseljavanje tolikih mladih je posljedica njihova osjećaja besperspektivnosti i osobne nemoći pred grešnim strukturama, što nažalost često postaje i njihov alibi za nedovoljno zauzeto suočavanje s različitim oblicima društvene nepravde i strukturama grijeha.

Plodovi Božjeg utjelovljenja i opće dobro. U Kristovoj božićnoj solidarnosti s nama ljudima otkrivamo s jedne strane njegovu poistovjećenje sa svakim pojedinim čovjekom i njegovom osobnom dobrobiti te s druge njegovu predanost vladavini istine, pravičnosti, ljubavi, sklada i mira – „sve do smrti na križu“ (usp. Fil 2,8). A upravo isprepletenost i sklad pojedinačnih prava i sloboda te dobrobit zajednice kao cjeline pridonose očuvanju i promicanju općega dobra. Opće dobro nije samo pojedinačni interes nego je ono i zajedničko dobro svih članova društva. O toj su skladnoj isprepletenosti osobnoga i zajedničkoga dobra u božićnoj noći pjevali anđeli: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim“ (Lk 2,14). Dijete rođeno u božićnoj noći je temelj sklada i zajedništva u ljudskom društvu. Opće dobro je dar i plod Kristova utjelovljenja.

Opće dobro podrazumijeva spremnost da se po strani ostave vlastite želje, očekivanja, zahtjevi i težnje pred potrebama najslabijih, te u ime ljubavi osjeća njihova blizina, čak i onda kada to od nas traži da trpimo tuđe prohtjeve. Kristovo utjelovljenje znači „razmišljati i djelovati u smislu zajedništva, dati prednost životu svih pred prisvajanjem dobara od strane nekolicine. To također znači boriti se protiv strukturnih uzroka siromaštva, nejednakosti, nedostatka posla, zemlje i doma, nijekanja socijalnih i radnih prava“ (Papa Franjo, *Fratelli tutti*, 116).

Draga braćo svećenici i članovi ustanova posvećenoga života, dragi vjernici i svi žitelji na području Đakovačko-osječke nadbiskupije, za sve nas molim da imamo hrabrosti za ponizno otvaranje svoga srca, obitelji i domova, gospodarskih, državnih i društvenih institucija novorođenom Djetetu Isusu. U zajedništvu s mons. Ivanom Ćurićem, našim pomoćnim biskupom, i mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru, svima vama želim čestit Božić te Božjim mirom i blagoslovom ispunjenu novu, 2023. godinu.

U Đakovu o svetkovini Rođenja Gospodina 2022. godine

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit